

La bomba de Morán

Les declaracions del ministre d'Afers Exteriors han provocat la primera crisi interna del govern espanyol, acabades les vacances. L'apressada rèplica del president González no ha contribuït a aclarir les dimensions del problema.

L F. PÉREZ I MORAGOM
 a vida habitual d'un diplomàtic en exercici demana, sens dubte, mantenir una certa simulació cap a fora de les fronteres de l'estat que representa i dir la veritat cap a dins. Les declaracions del ministre d'Afers Exteriors, Fernando Morán, a la revista *Tiempo* no són un simple informe interior. Han tingut el valor evident d'una declaració pública i política, i han caigut com una bomba en un ambient de mitges paraules i d'intencions amagades.

El ressò d'aquest gest té, per tant, un caràcter d'índex que convé no perdre de vista. Fernando Morán ha mantingut durant dos anys —i encara avui, malgrat l'explosió que ha produït— una posició de pacífica tenacitat, enmig d'una campanya de desprestigi personal típica de la dreta i de l'extrema dreta. No sembla que el seu partit, el PSOE, el n'haja defensat com calia. Davant d'això, potser el ministre ha sentit la temptació de parlar clar sobre una qüestió que el PSOE no aclareix prou i que, d'altra banda, és centre de les lluites prèvies al Congrés Federal d'aquesta formació política. La temptació era plenament justificada si es té en compte que el ministre no s'allunyava gran cosa de la

posició tradicionalment adoptada pel seu partit enfront de l'OTAN. Encara, en parlar-ne, ha tingut la prudència de matisar aquesta posició amb una consideració clara sobre la inoportunitat de denunciar ara el Tractat de Washington.

No al Comité Militar

Morán s'ha limitat a declarar que, personalment, creia oportú eixir-se'n del Comité Militar, sense abandonar l'Organització. Ni això se li ha admès, mentre el Comité Militar feia una «visita turística» a Madrid, com un pacífic club internacional de jubilats.

No es pot creure que la bomba de Morán haja estat una revenja personal. Tampoc, que siga una prosa propagandística per a crear-se un clima propici a una candidatura a res, en el pròxim Congrés del PSOE. No és el tipus d'actitud que es pot esperar d'aquest asturià de vora 60 anys i 30 de serveis en la carrera diplomàtica, fundador del Partit Socialista Popular i que ara s'ha limitat a mantenir el que deia en el llibre *Una política exterior para España* (1980), abans que UCD firmés l'ingrés de l'Estat espanyol en l'OTAN. Morán estava en contra d'aquest ingrés. Fernando Claudín resumia llavors les tesis del diplo-

El gest de Morán respon a un desig de sinceritat davant els ciutadans

màtic així: cal practicar una mica menys l'atlantisme, però sense caure en la finlandització.

Resulta improbable que, a aquestes altures, Morán vulga convertir-se en capdavanter d'una tendència dins del PSOE. Morán no és Alfonso Guerra ni té el costum d'utilitzar recursos teatrals.

L'acabament d'una etapa de silencis

Des d'una òptica desapaixonada —i externa— el gest de Morán sembla respondre, més aviat, a un desig de sinceritat davant dels ciutadans i, naturalment, de la militància socialista. Un gest de sinceritat que, per poc que es conega el funcionament d'un partit com el PSOE, ja se sap que no pot comportar-

li cap nova promoció personal. El gest és, potser, la fi d'una etapa de complicitats i de silencis que el molestaven. Si, per fer-lo, ha esperat a tenir un auditori tan distingit com el Comité Militar de l'OTAN, en visita turística a invitació del govern González, ningú no podrà retraure al ministre d'Exteriors falta d'habilitat expositiva. En aquestes circumstàncies, dir el que pensa podia produir-li incomoditats i ja li les ha produïdes. Entre aquestes, la de veure que, si algú en el govern no té qualitats diplomàtiques, és Felipe González, que s'ha apressat a embolicar més la troca davant d'una audiència estranyada i d'uns invitats que, sens dubte, sabem més bé que ningú a què atènyer-se.